02/11/2026

Μητροπολίτης Πειραιώς: «Εύχομαι σε όλους τους γονείς να μιμηθούν την Αγία Θεοδότη»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίων Αναργύρων Καραβά, Ιερούργησε χθες Κυριακή 1 Νοεμβρίου 2026 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ.

Κατά την διάρκεια του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε αφενός στην Ευαγγελική περικοπή της ημέρας που αφορούσε στην παραβολή του πλουσίου και του πτωχού Λαζάρου, αφετέρου στην εορτή των Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού, των εξ Ασίας, και της μητρός τους Αγίας Θεοδότης, υπογραμμίζοντας εξ αρχής ότι ο παραβολικός λόγος του Κυρίου μας «είναι πάρα πολύ ταιριαστός – απόλυτα θα έλεγα – στην εορτή των Αγίων», «διότι, στον παραβολικό λόγο του Κυρίου, οριοθετούνται οι αξίες του βίου. Δηλαδή ο Πανάγιος Θεός, με τρόπο επαγωγικό, παιδαγωγικό, πολυσήμαντο, καταθέτει αιώνιες αλήθειες, που εφαρμοζόμενες στην πράξη, μας χαρίζουν Αγίους, όπως ακριβώς, οι αυτάδελφοι

Κοσμάς και Δαμιανός».

Αναφερόμενος στον πλούσιο της παραβολής, ο Σεβασμιώτατος στάθηκε στην αντίληψη ζωής που είχε διαμορφώσει, έχοντας ως αποκλειστικό σημείο αναφοράς την υλική ευμάρεια και την ικανοποίηση των επιθυμιών του, χωρίς να αναζητεί κάτι πέρα από τα πρόσκαιρα αγαθά. «Οι αξίες της ζωής του ανθρώπου αυτού ήταν η ύλη, η παρούσα ρέουσα πραγματικότητα, η ικανοποίηση των πέντε αισθήσεων», είπε χαρακτηριστικά, επισημαίνοντας παράλληλα πως «είχε οριοθετήσει τις αξίες του βίου και είχε θέσει ως προτεραιότητα την ευμάρεια, την ευδαιμονία, την ηδονή, την – με κάθε τρόπο – ικανοποίηση του ‘’εγώ’’ και των ηδονών του βίου. Αυτό ήταν το πρόταγμα του ανθρώπου αυτού. Δεν είχε κανένα άλλο ενδιαφέρον». «Δεν τον απασχολούσε τίποτε πέραν του κτιστού κόσμου. Ήθελε να έχει την απολυτότητα της εξουσίας του να αγγίζει, να γεύεται, να ηδονίζεται, να χαίρεται, να απολαμβάνει», πρόσθεσε.

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι ο πλούσιος της παραβολής δεν είχε συνειδητοποιήσει το πεπερασμένο της επίγειας ζωής και το γεγονός ότι τα υλικά αγαθά, στα οποία είχε θεμελιώσει την ύπαρξή του, δεν μπορούσαν να τον συνοδεύσουν στην αιωνιότητα, τονίζοντας πως «όταν η πραγματικότητα τον διέψευσε οικτρώς και τον εγκατέλειψαν άσπλαχνα όλα αυτά στα οποία είχε θεμελιώσει τη ζωή του», βρέθηκε μπροστά στην εικόνα της αιώνιας ανατροπής. «Αυτός που είχε τα πάντα δεν είχε τώρα τίποτα και αυτός που δεν είχε τίποτα είχε τώρα τα πάντα», ανέφερε χαρακτηριστικά, σημειώνοντας πως η συνέπεια των επιλογών του δεν περιοριζόταν σε κάποια πρόσκαιρη δοκιμασία, αλλά αφορούσε την αιωνιότητα. «Έμεινε μόνος εκεί να οδυνάται, όχι για κάποια λίγα χρόνια», «αλλά για πάντα, για τους αιώνας των αιώνων».

Αντίθετα, πρόσθεσε στη συνέχεια, «ο πτωχός Λάζαρος έγινε ο πάμπλουτος, ο αιώνια ένδοξος, ο επιτυχών στας επαγγελίας του Παναγίου Θεού».

Σε άλλο σημείο του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, αναφερόμενος στα όρια της ανθρώπινης δικαιοσύνης, έκανε λόγο για την αδυναμία της να αποδώσει πάντοτε την πραγματική δικαιοσύνη, σε αντίθεση με τη Θεία Δικαιοσύνη, η οποία αποκαθιστά τελικά την αλήθεια. Μιλώντας για τον πνευματικό νόμο, επεσήμανε χαρακτηριστικά: «Αν δεν υπήρχε, η ζωή θα ήταν μια παρωδία, μια τραγικότητα, γιατί ποιός θα αποκαταστήσει το δίκαιο και ποιός θα επαναφέρει τη δικαιοσύνη στον θρόνο της; Όχι ασφαλώς η ανθρώπινη δικαιοσύνη, που συλλαμβάνει μυγούλες και κουνούπια και αφήνει τους μεγάλους εγκληματίες, το περίφημο ‘’έγκλημα του λευκού κολάρου’’ να διέρχεται από την παρουσία της, εμπαίζοντας την κατάσταση των ανθρωπίνων κατασκευών. Όχι βέβαια αυτή, αλλά η Θεία Δικαιοσύνη».

Και συνέχισε: «Οι Άγιοι κατενόησαν» ότι «σκοπός της ζωής μας είναι να ερμηνεύσουμε τη ζωή ως δώρο του Θεού και να αντιπελαργήσουμε αυτό το δώρο προσφέροντας την αγάπη μας σε Εκείνον που είναι η πηγή των χαρισμάτων και στα δημιουργήματά Του και με αυτόν τον τρόπο να αποδειχθούμε άξιοι της αιώνιας μετοχής στη ζωή Του και την αϊδιότητά Του. Αυτό έκαναν οι Άγιοι». Για αυτό και θυσίασαν τις ηδονές του κόσμου, ακόμη και το σώμα τους, τη ζωή τους, τα πάντα. Γιατί ήταν πανευφυείς και είχαν οριοθετήσει τις αξίες του βίου και είχαν βάλει προτεραιότητες σε αυτές τις αξίες».

Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι οι Άγιοι Κοσμάς και Δαμιανός επέλεξαν την αιώνια και άφθαρτη προοπτική της ζωής, θυσιάζοντας κάθε πρόσκαιρη απόλαυση και ακόμη και την ίδια τους τη ζωή για την αγάπη του Θεού και του ανθρώπου. Η επιλογή τους αυτή φανερώνει, όπως σημείωσε, την πραγματική επιτυχία του ανθρώπου, η οποία δεν μετριέται με τα γήινα κριτήρια, αλλά με την αιώνια κοινωνία με τον Θεό.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε κατόπιν στην Αγία Θεοδότη, μητέρα των δύο Αγίων, αναδεικνύοντας τον καθοριστικό ρόλο της οικογένειας και, ειδικότερα, της μητέρας στη διαμόρφωση των πνευματικών αξιών των παιδιών.

Όπως χαρακτηριστικά επεσήμανε: «Η Αγία Θεοδότη, η Αγία μητέρα των δύο αδελφών Κοσμά και Δαμιανού, ενστάλαξε στις ψυχές των παιδιών της» «ότι θα είναι επιτυχείς στη ζωή τους εάν κερδίσουν τον Θεό και τον άνθρωπο», «διακονώντας τον Θεό και τον άνθρωπο».

«Οι δύο ιατροί και αυτάδελφοι, Κοσμάς και Δαμιανός, οι επιστήμονες οι κράτιστοι της ιατρικής τέχνης», έκαναν καθημερινό βίωμα την εντολή της αγάπης προς τον Θεό και τον πλησίον, προσφέροντας το παράδειγμα μιας ζωής αφιερωμένης στην υπηρεσία του ανθρώπου.

Ακολούθως, ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι η διαχρονική τιμή των Αγίων δεν αποτελεί απλώς ανάμνηση της ιστορικής τους παρουσίας, αλλά αναγνώριση της αιώνιας πνευματικής τους επιτυχίας. Όπως τόνισε, οι Άγιοι Ανάργυροι δεν κατέκτησαν πρόσκαιρες διακρίσεις, αλλά τα αιώνια βραβεία της θείας δόξας.

Σημείωσε χαρακτηριστικά: «Τους τιμούμε εμείς εδώ τώρα τόσους αιώνες μετά, γιατί είναι οι επιτυχημένοι της ζωής, γιατί είναι αυτοί που πήραν το αιώνιο Νόμπελ, όχι τα γήινα αυτά έγγραφα των ανθρωπίνων απόψεων και αντιλήψεων, (χωρίς κανείς να τα απομειώνει βέβαια, προς Θεού), αλλά επέτυχαν των αιωνίων βραβείων της Θείας Δόξης και έγιναν αυτά τα πρόσωπα θεόμορφα και επέτυχαν

των επαγγελιών της αιωνίου διαθήκης. Και ιδού ενώπιόν μας απαστράπτοντα, χαριτόβρυτα, καρποβριθέστατα και αγλαόκαρπα να μας χαρίζουν ένα μετάμελον προσωπικής ευθύνης».

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε ιδιαίτερη προτροπή προς τους γονείς να προσφέρουν στα παιδιά τους όχι μόνο τις απαραίτητες γνώσεις και δεξιότητες, αλλά πρωτίστως τις αξίες που θα δώσουν νόημα και αιώνια προοπτική στη ζωή τους.

Όπως τόνισε, οι Άγιοι μας προτρέπουν να δώσουμε στα παιδιά μας «αξίες που να εμπνέονται από την αιωνιότητα του ανθρώπου. Μην τα καταρτίζετε με χώμα, γιατί η ζωή τους θα είναι μια αποτυχία και μια τραγωδία. Και αν ακόμη στον κόσμο αυτόν χαίρονται και ευφραίνονται, στην αιώνια προοπτική τους θα είναι βαθιά αποτυχημένα».

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε ακόμη στις προσπάθειες των γονέων να εξασφαλίσουν στα παιδιά τους όλα τα εφόδια για την επίγεια πορεία τους, όπως πρόσθετες εκπαιδευτικές δραστηριότητες, ξένες γλώσσες και μουσική παιδεία. Χωρίς να αμφισβητεί την αξία αυτών των εφοδίων, υπογράμμισε με έμφαση ότι η ουσιαστική παιδαγωγική αποστολή της οικογένειας ολοκληρώνεται μόνο όταν στα παιδιά μεταδίδονται οι αληθινές πνευματικές αξίες και η προοπτική της αιωνιότητας.

Προτρέποντας τους σύγχρονους γονείς να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Αγίας Θεοδότης, ευχήθηκε να εμπνευστούν από τη ζωή της και να αναζητήσουν την αληθινή ευτυχία των παιδιών τους πέρα από τα πρόσκαιρα αγαθά και τις επιφανειακές επιτυχίες. «Εύχομαι σε όλους τους γονείς να μιμηθούν την Αγία Θεοδότη γιατί, δυστυχώς, οι άνθρωποι σήμερα μένουν στα χαμαίζηλα της προσκαιρότητος και εκεί εξαντλούνται και θεμελιώνουν τις ελπίδες τους για τη ζωή τους και δεν κατανοούν την τραγωδία της επιλογής τους. Φθάνουν στο σημείο, ακόμη και το βύθιο κακό, ακόμη και την αισχρότητα, την ασέλγεια, την παράνοια, την παράχρηση των σωματικών οργάνων να την κάνουν νόμο και να θεωρούν ότι έτσι δικαίωσαν τους ανθρώπους, δίνοντάς τους χολή και όξος πνευματικό για την πορεία τους στον κόσμο και την αιωνιότητα. Η Αγία Θεοδότη μας ανοίγει τα μάτια. Εύχομαι να αποδεχθούμε το μήνυμά της και το ένθεο παράδειγμά της», είπε ολοκληρώνοντας.

